

SCOTT ODEN

KÁHIRSKÝ
LEV

AL
press

edice
KIOKAN

Egyptská říše se rozpadá,
zachránit ji může jediný muž...

edice

KLO *KAN*

SCOTT O DEN KÁHIRSKÝ LEV

Egyptská říše se rozpadá,
zachránit ji může jediný muž...

edice
KLOKAN

Copyright © 2010 by Scott Oden
Translation © Jaroslav Kubrycht, 2011
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu LION OF CAIRO

přeložil Jaroslav Kubrycht

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2011

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Vydání první

ISBN 978-80-7466-033-7

*Kán má kán
fī qadīm az zamán*

*„Bylo, nebylo,
za starých časů...“*

Tradiční beduínská říkanka

Předmluva

Skřípání a vrzání oceli umlklo, zvuk se ztratil ve větru skučícím přes sněhem pokryté horské hřebeny, svažující se do průsmyků a chráněných údolí vysokých afgánských hor. Mezerami na olověně šedé obloze – na obloze, jež slibovala jen malou podporu v dlouhé zimě na Střeše světa – bylo možné občas zahlédnout záblesk modrého nebe a zlatého světla. Byl to výsměch, protože sluneční paprsky nijak nezmírňovaly jako nůž ostrý mráz, který se prořezával kůží, vlnou i tlustou látkou, takže maso mrzlo a vousy tuhly.

Dva muži, kteří stáli tváří v tvář na klikaté stezce do vesnice Kurram, zapadlé mezi skalisky, nedbali příliš na mráz, zimu či slunce. Nevníмали závany sněhu ani obnažené skály, když pomalu kroužili kolem sebe, obláčky dechu jim s každou nadávkou vyrážely z úst. Oba hledali příležitost, jak tento boj dovést do krvavého konce. Bojovníci měli na sobě potřhané afgánské turbany a kalhoty, přepásané kaftany z pruhovaného hedvábí a umouněné vlny, a opasky ježící se pochvami na nože. Byli stejně velcí – ale jeden měl tlustý pas a široká ramena, býčí šiji a prošedivělý vous, zatímco druhý byl mladý, štíhlý a elegantní jako turecká šavle, kterou držel ve zjizvené pěsti.

„Bábere Cháne,“ řekl, jeho arabština měla jasný egyptský přízvuk, „smiř se s Alláhem, protože tvoje dny jsou u konce. Krev Kurramu je ubohá cena za krev služebníků mého pána, ale je to cena, která musí být zaplácena.“

Na býčí šiji Bábera Chána naskočily uzlovité svaly, když otočil hlavu a odplivl si. Svíral v ruce *salawar* – meč-nůž afgánských kmenů – dvě stopy damascenské oceli, starší než islám, s jednostranným ostřím zužujícím se do diamantového hrotu a jílcem potaženým kůží a opleteným stříbrným

drátem. Z hrušky jílice lascivně zíral obličej vyřezávaný ze zažloutlé slonoviny. „Tvůj pán? Tvůj pán je zbabělec, který sedí na své skále a hraje si na říši. Pchá. Myslíš, že nevím, kdo jsi, ty alamútský pse? Možná jsi zabil spoustu mých Afridiů, ale já jsem zabil tisíc tvých bratrů, tisíc těch tvých takzvaných Věrných.“

Báber Chán pozvedl svůj *salawar*, oči se mu blýskaly. „Pojď blíž, můj malý hašášine.* Pojď blíž a bude to tisíc a jeden.“

Hašášín se rozzuřil. Z hrdla se mu vydrala kletba, skočil po Báberu Chánovi, šavle zasvištěla v divokém oblouku, měla afridiskému vůdci srazit hlavu z ramen... kdyby to byl nečekal. Báber Chán se uhnul a otočil, vycenil zuby ve smrtelném úsměvu a švihl mečem po příliš nataženém hašášínovi.

Jen pouhý reflex zachránil mladému muži život. Zahlédl dopadající *salawar*, trhl tělem doprava a neobratně hodil svou šavli do cesty Báber Chánovy čepele. Ocel narazila na ocel s hlasitým zařinčením a *salawar* – který se zdál být velmi křehký – přesekl hašášínovu šavli blízko jílice. Mladý

* Název *hašášín* označoval příslušníky muslimské sekty *al-Hašášíjja*, fanatické odnože sekty Ismáílija. Zakladatelem al-Hašášíjje byl šejk Hasan ibn as-Sabbáh, který žil v severním Íránu v horské pevnosti Alamút. Zemřel roku 1124. (Později vznikla další centra al-Hašášíjje v Sýrii a Libanonu.) Jeho stoupencům se říkalo hašášínové, protože se opájeli hašišem a jinými drogami. Podnikali teroristické útoky proti muslimům, zejména ortodoxní sunnitské většině, a křesťanům, hlavně křižákům. Výraz „hašášín“ přešel prostřednictvím křižáků do několika západoevropských jazyků ve tvaru „asasín“, znamenající úkladného vraha.

Příslušníci fátimovské dynastie byli přívrženci Ismáílije. V 10.–12. století ovládli část Maghribu, Egypt a Sýrii. Za jejich vlády byla založena Káhira (Masr al-Qáhira, druhá muslimská část dnešní egyptské metropole) a univerzita al-Azhar. (Pozn. překl.)

zabíják vykřikl, když se špička afgánské oceli zařízla do jeho čela a rozřízla mu levou tvář. Jen o vlásek minula oko.

Hašášín se zapotácel a chytil se za zkrvavenou tvář. Jeho lebkou prolétlo něco víc než bolest. Plíživý pocit mu rozechvěl hlavu a páteř – tisíc ledových chapadel hledalo cestu do jeho duše. V uších mu zvonily fantastické zvuky, hlasy, které nebyly jeho – vytí, blábolení, nadávání, ječení, hlasy plné zloby, hrůzy. Zaskřípěl zuby, jak se rozvila jeho vlastní zlost. Přežil snad strašné obléhání Aškelonu, zasvěcení za *hašášína* a zoufalý hon afgánskými horami, aby přinesl smrt, kterou jeho pán nařídil pro Afridie, jen proto, aby padl za oběť otrávené čepeli? Ne jed, vysmíval se mu hlas silnější než ostatní, ten starodávný hlas, zabarvený šílenstvím. Ne, ne jed.

Hašášínův hněv přemohl bolest, poskytl mu jasný okamžik. Pověsti, které slyšel o Báber Chánově krutosti, o jeho šíleném hazardérství, o smlouvě mezi náčelníkem klanu a horskými džiny teď dávaly smysl. Musí to být ten *salarwar*. Nedokázal si vysvětlit, jaká to byla d'ábelská moc, ale dotyk meče mu naplnil hlavu vidinami, starými a krvavými scénami masakrů, krveprolití a zrady. Volalo ho to... hašášínovo tělo sebou zaškubalo. Udělal krok směrem k Báberu Chánovi a padl na kolena. Díval se na něho vzhůru oparem krve a zloby. „Ta... ta č-čepel.“

„Ano! Cítíš ji, nebo snad ne?“ odpověděl Báber Chán, přejel palcem a ukazováčkem po ostří *salawaru* a setřel hašášínovu krev. Jeho úsměv se rozšířil, když si olízl prsty. „Je to Kladivo nevěřících, nikdo před ním neobstojí. Jak se jmenuješ, pse?“

„Asad,“ odpověděl mladý muž. Seděl se skloněnou hlavou, nevnímal si krve, která mu stékala po poraněné tváři. Klouby jeho pravé ruky byly bílé, jak svíral jílec své šavle. *Mé dědictví*. Zkřivil rty, nozdry se mu rozšířily, když bojoval proti hrozivému ochrnutí, vyvolanému tou d'ábelskou čepelí, a soustředil se na zlomenou ocel před sebou. *Šavle mého otce!*

„Kladivo nevěřících zabijí ještě dřív, než zasadí poslední ránu. I nejjemnější pohazení touto čepelí zbaví muže odhodlání a nechá ho stát nahého na pokraji propasti.“ Báber Chán se zasmál. „Tak tedy Asad, co? Mí bratři budou znát jméno toho blázna, který se chtěl postavit náčelníkovi Afridiů.“ Přistoupil blíž a zvedl *salawar* se špičkou, namířenou ke smrtelné ráně.

„Pěkný trik,“ řekl Asad a zvedl oči, „vzhledem k tomu, že tví bratři už jsou v pekle.“ Hašášín vybuchl s nečekaným zoufalstvím zraněného lva. Vrhł se na Bábera Chána a vrazil úlomek šavle do Afgáncových slabin. Krev vytryskla a zakouřilo se z ní, divoký výkřik se změnil v zaječení. Zubatý kus oceli se zařízl hluboko. Asad trhl směrem vzhůru, rozpáral břicho Bábera Chána až k pupku.

Z Afgánceva obličeje se vytratila barva. Zakymácel se, nevěřicně vytřeštil oči. Natáhl ruku, třesoucími se prsty se chytil límce Asadova hábitu. Báber Chán se snažil pozvednout svůj *salawar*.

„Alláhu!“ zaskuhral. „Jak je to možné?“

Asad zachytil Afgáncevo zápěstí a vzal mu čepel z ruky. Dotyk jílce ze slonoviny a stříbra vyslal rozpálené dráty bolesti do hašášínových svalů, současně cítil, že se něco studeného a těžkého dotklo jeho mysli. Něco pradávného. Něco naplněného nenávistí. Asad ucouvl, ale zaskřípal zuby a pevně držel *salawar*. „Já jsem *al-Hašášíjja*, ty blázne,“ odpověděl hašášín. „Tam, kde se jiní bojí propasti, synové Alamútu ji vyhledávají. Teď musím vykonat vůli svého pána.“

Než mohl Báber Chán zareagovat, přejel mu Asad *sala-warem* jedním plynulým pohybem přes krk a pak Afgánce odstrčil. A Báber Chán, vládce Kurramu a náčelník Afridiů – Báber Chán, který si vysloužil hněv Tajemného vládce Alamútu tím, že povraždil jeho vyslance – udělal jeden potácivý krok a zřítel se k zemi. Svě poslední okamžiky strávil tím, že se svíjel v břečce krve a sněhu.

Avšak hašášín nevěnoval pozornost smrtelným křečím Bábera Chána. Nevěnoval pozornost mrazu ani větru nebo

palčivé bolesti v ráně, která mu rozsekla tvář. Ne, hašášínova pozornost se soustředila na dlouhou čepel, kterou držel v pěsti, na její jílec ze zažloutlé slonoviny, vyřezané do tvaru šklebícího se obličejce *džina*. „Já jsem *al-Hašášíjja*,“ řekl tomu ďáblovi se zářivýma očima. „Já jsem ztělesněná smrt.“

To já také, odpověděl ďábel...

První súra Palmyra

1

Slunce viselo na krvavě rudém nebi jako znetvořená hrouda mědi se začernalými okraji a obličejem vyzařujícím vlny mučivého vedra na krajinu zpustošenou válkou. Ulice Aškelonu byly posety tisíci těl v kroužkových brněních – těla ztuhlá v okamžiku smrti, rozsekaná na kusy, pěsti pořád ještě svíraly železné a ocelové čepele. Potrhané praporce, které kdysi hrdě nosili obránci Aškelonu, teď šustily v horkém větru jako duchové.

Jako duch se pohybovala obrovskou masou zabitých i postava tmavovlasého dítěte, mávala s chlapeckou bezstarostností dřevěným mečem. S ním hoch útočil na imaginárního nepřítele, jeho bledé údy se nehodily do této zkrvavené pustiny. Honil se za větrem, honil se za prašnými víry po opuštěných náměstích a křivolakými uličkami, kolem vyhořelých budov, vyrabovaných vítěznými nazarény. Vítr zavedl chlapce do srdce města, kde rozbořená mešita trůnila uprostřed širokého náměstí.

Tady se chlapec zastavil, zaťukal koncem svého meče do země. Zamračil se, když se na tu stavbu podíval. Zvědavě vystoupil po nízkém schodišti a podíval se otevřenými dveřmi dovnitř. Tam se točily stíny jako kouř z pohřební hranice. Paprsky měděného světla pronikaly trhlinami v klenutém stropě. Chlapec zahlédl postavu přecházející po okraji místnosti, hubený přízrak oblečený do kabátce ze špinavé bílé látky, která se oporně vyhýbala ponurému dennímu světlu.

Chlapec byl mladý, ještě nepoznal strach. Překročil práh, jeho hlas znesvětil ticho. „Co to bylo za místo?“

Postava se okamžitě zastavila a otočila ke dveřím. Vdechovala vzduch jako honící pes na stopě zajíce.

„Jsi hluchý?“ řekl chlapec. „Co to bylo za místo?“

„Hrobka,“ odpověděla postava tvrdým hrdelním hlasem plným zloby. Plazila se vpřed, celá přikrčená. „A vězení.“

Chlapec se nevěřičně rozhlížel. „Vězení? Na co? Nejsou tu dveře.“

„Pro divoké a strašné zvíře.“ Postava se přiblížila. „Pro takové, které neochutnalo maso, ani se nenapilo krve ještě předtím, než tě ječícího vyrvali z lůna tvé matky, maličký.“ Ještě blíž, uhnula před sloupem světla. Hrozivé oči se leskly, šlachy vrzaly. Chlapec stále ještě neměl strach. Stál nehybně, nechtěl cizincovým slovům věřit.

„Jaké zvíře?“

Když už je dělilo jen šest kroků, postava se vztyčila. Z této vzdálenosti uviděl chlapec kresbu v krvi, srážející se na prsou kabátce té postavy: kříž, červený na bílém. Linul se z ní pach krve. Chlapec zamrkal, ohrnul nos. Ten pach mu napověděl, že by asi měl být opatrný.

„To nejhorší,“ zasyčela postava. „Hladové!“ Templář zaklonil hlavu, vztekle zavyl a skočil na vyděšené dítě. Příliš pozdě zvedl chlapec svůj dřevěný meč, když se mu ostré studené pařáty zaryly do krku.

2

Asad se napřímil, jeho ruce sáhly po zbrani, potlačil vyděšený výkřik. Pot se mu perlil na čele, nozdry se mu rozšířily, když očima tvrdýma jako kámen prohlížel kouty místnosti. Vedle něho jeho společnice kňourala ze spaní. Asad se s nadlidským úsilím přinutil dýchat, donutil svaly k odpočinku a zavřel oči. Bušení srdce se pomalu uklidňovalo.

Byla to známá noční můra. I když od té doby uplynulo již čtrnáct let, vzpomínky na strašlivé obléhání Aškelonu ho pořád ještě pronásledovaly – vzpomínky na hlad a žízeň, na hukot ohně a dusivá oblaka kouře, na mrtvolu zahnívající na slunci a na světlovlasé obry, jejichž ďábelské stroje drtily městské hradby jako papír. Bezděčně se zachvěl.

Asad vzdychl a otevřel oči. Slabý vánek šelestil barevnými záclonami na úzkých oknech. Venku rudé a zlaté šmouhy zdravily vycházející slunce. Vzduch praskal vedrem ještě dřív, než první žhnoucí paprsky dopadly na omítnuté stěny z nepálených cihel oázy Palmyra.

Asad se posadil, přehodil nohy přes okraj postele. Bylo mu už skoro čtyřicet let a jeho tělo pořád ještě neslo nesmazatelné stopy válečníka – zjizvené tělo s tvrdými uzly svalů a napnutými šlachami.

Asad měl ostré, hranaté rysy. Docela hezký obličej vypadal zlověstně díky klikaté jizvě, táhnoucí se od koutku levého oka až k čelisti, viditelné i přes krátce zastřížený vous.

Pohyby probudily jeho společníci. Protáhla se, vlhké prostěradlo jí sklouzlo z těla, odhalilo malá prsa a kulaté, medově zbarvené boky. „Kolik je hodin?“ zeptala se a pohládila mu rukou záda.

„Už bude svítat,“ řekl Asad. „Ještě spi.“

Safíja, o dvacet let mladší než on, byla kurtizána s očima jako trnky. Její vnady jí získaly chlípnou pověst na palmyrských bazarech. „Na spaní je moc horko,“ odpověděla. Ruka jí sklouzla po jeho hrudníku dolů na břicho, pohládila tvrdé svaly, než sklouzla ještě níž. „Kromě toho bych se chtěla ještě jednou projet na svém oblíbeném hřebci, než vyjde slunce,“ předla.

Asad jí zabořil prsty do rozčuchaných vlasů. Sklonil se nad ní, divoce ji políbil a pak jí sundal ruku ze svých slabin. „Teď ne. Mám nějakou práci.“

Safíja si povzdechla. „Co máš na práci tak brzy?“ Překulila se na záda, dívala se na Asada, který vstal a šel po koberci pokryté podlaze ke svým šatům.

„To není tvoje věc,“ řekl. Našel svou dlouhou košili a bílé bavlněné kalhoty pod hromádkou průsvitné modré látky, která byla Safijiným oblečením. Natáhl si kalhoty a pak se rozhlížel po botách. Ty ležely v koutě blízko hromádky šatů, které se ukázaly být jeho potrhanou šerpou, turbanem, jeho kdysi černým *chalátem* – teď vybledlým sluncem a potem do barvy dřevěného uhlí – a prázdnou dřevěnou pochvou, potaženou kůží. Navyklými pohyby sebral své svršky a dooblékl se.

„Jsi přísný muž.“ Safija se posadila, když si svazoval vlasy pod turban. Jeden konec turbanu nechal volný jako nějaký druh závoje, kterým si chránil ústa a nos před vanoucím pískem. Nebo aby zakryl obličej před zvědavýma očima. „Neraduješ se ze života?“

Asadův obličej ztvrdl. Šel zpátky k posteli. Safija uhnula, když poklekl s očima upřenýma na měkké maso na jejím krku. „Ze života ano. Z otázek ne,“ řekl a sáhl rukou pod místo, kde spal.

Asadovy prsty se sevřely na chladném jílci ze slonoviny. Okamžitě se mu na paži objevily provazce svalů, ten dotyk vyslal do jeho mysli střípky emocí – hladu, touhy, zloby, bolesti, zármutku. A nejvíc ze všeho ten starý pocit nenávisti. Asad s rozšířenými nozdrami nakrčil rty. Zapudil jako břitva ostré vibrace, překonal je silou vůle. Křeč v okamžiku přestala, zanechala jen slabou stopu.

Podíval se na zbraň, kterou vytáhl zpod postele – *salawar* – nůž-meč kmenů, skrývajících se ve vysoko položených průsmycích afgánských hor. Vyřezávaný jílec meče měl na sobě hrůzu nahánějící tvář *džina*, ústa s tesáky byla otevřená, jako kdyby řvala v tiché hrůze. *Kladivo na nevěřící, ti říkají Afgánci. Čepel afridiských náčelníků – čepel šilenců. Ale rád bych věděl, jaké jméno ti dal tvůj stvořitel. Jaká slova řekl, když tě naplnil nenávistí?*

Asad, známý od Sevilly k Samarkandu jako *Emír nože*, vstal. Zasunul čepel do pochvy a tu pak do šerpy kolem pasu, rukou lehce přešel po jílci. Přešel ložnici a otevřel mřížko-

vané dveře vedoucí do zahrady a pokynul Safíji. „Oblékni se. Brzy bude čas na ranní modlitbu.“

„Modlitbu?“ řekla. Kurtizána vylezla z postele a šla za Asadem na krytou sloupovou předsíň, nestyděla se za svou nahotu. Vzduch byl cítit čerstvým pouštním vánkem, kuchyňským kouřem a chlebem. „Nepřipadáš mi jako pobožný člověk.“

„Nemysli si, že mě znáš, protože jsme spolu dvakrát spali,“ odpověděl.

Stužka oranžového ohně se objevila na východním obzoru, předvídala den nepřekonatelného jasu – den plný vedra, prachu a chaosu. Za hodinu spálí vycházející slunce chladivé stíny zahrady. Vábivé cákání vody v modře smaltované nádrži fontány se stane výsměchem. Ptáci cvrlikající na latkové mříži kvetoucího jasmínu budou hledat úkryt v krovech starých staveb. Jedinou úlevu bude možné nalézt v řídkém stínu palem. Asad vychutnával chládek, dokud ještě trval.

„Bude ještě potření? A počtvrté? Vrátiš se dnes večer a dáš mi příležitost, abych tě poznala – lépe?“ Safíja jela prsty po jeho paži.

Asad se podíval stranou na drobnou kurtizánu. Stála se zkříženýma nohama, záda měla prohnutá a ramena stažená dozadu, aby zdůraznila prsa hruškovitého tvaru. V koutcích úst se mu objevil úsměv. „Možná,“ řekl a položil jí paži kolem pasu. Pohládl ji po nahém zadku a pak ji hravě plácl. „Teď jdi dovnitř, nebo nastydneš.“

Safíja se zasmála a odvrátila se od něho. „Uvidím tě dnes večer?“

Žár v Asadových očích mluvil jasně. Ještě chvíli se za ní díval, jak se natřásá ozdobně vyřezávanými dveřmi do ložnice. Když se však odvrátil, maska vilné touhy, kterou tak pečlivě udržoval v její přítomnosti, zmizela. Na jeho zjizveném obličejí se zračil pouze chlad a uvážlivá sebedůvěra. Jistota zabijáka.

Asad vyšel zahradní brankou. Safijina vila stála uprostřed mraveniště úzkých uliček na okraji ústředního bazaru města Palmyry. Tvrdila, že ji nechala postavit starověká královna Zenobia, její nesčetní majitelé ji zřejmě po celou dobu dobře udržovali – což neuniklo Asadově pozornosti. Safija byla favoritkou těch nejbohatších synů, princů, obchodníků a šejků, mužů, kteří měli prostředky si ji vydržovat. Proč by tedy vyhledávala společnost muže jeho kalibru? Společnost piráta bez pětníku s násilnickou pověstí?

Kdyby to byla kterákoli jiná žena, byl by to Asad přičítal nudě, rozptýlení po nekonečné řadě ušlechtilých bláznů, kteří poctívali její postel. Avšak ne Safija. Na to byla příliš vypočítavá. *Proč? Co tím mohla získat?* Asad přimhouřil oči. Koncem měsíce se chystal odjet z Palmyry do Bagdádu – aby připravil o život muže, kterého sledoval už přes rok – a v jeho povaze nebylo zanechávat za sebou nezodpovězené otázky. S pomocí boží zjistí její motivy a udělá to ještě toto dopoledne...

Asad se proplétal úzkými uličkami mezi domem kurtizány a oprýskanými zdmi jejího souseda, který byl se sultánem na obchodní cestě v Damašku (jak se alespoň vychloubal upovídáný vrátný). Jako většina domů v Palmyře byl i Safijin dům jednopatrový, zdvíhal se dvacet stop od kamenného základu až k ozdobným zubům na bíle natřené stěně z nepálených cihel. Přes nízkou zahradní zeď stoupalo z uličky schodiště na plochou střechu.

Asad se zastavil. Přes zdi vily tlumeně slyšel, jak si Safijiny tři etiopské otrokyně zpívají při ranní práci – nošení vody, rozdmýchávání ohně pod lázni paní domu až po výběr jejích šatů. Káry rachotily po nerovném dláždění bazaru. Slyšel ostré údery kladiva, vzteklý křik nějakého dítěte. Slyšel dobrosrdečný smích, když kolem prošla skupina mužů na cestě k veřejným lázním – *hammamu*. Někde poblíž štekal pes. Asad se ohlédl zpátky do uličky. Zrnka prachu zlátla v prvních paprscích svítání. Muezzin brzy vystoupí na minaret hlavní palmyrské mešity a svolá věřící k modlitbě.

Asad vyskočil jako kočka, zachytil se za římsu zahradní zdi a přehoupl se přes ni. Tiše vyběhl na střechu Safijiny vily. Když se letní slunce stalo nesnesitelným, mnozí palmyrští občané se uchylovali na střechy, kde spali nebo se bavili. Safija nebyla výjimkou. Její dům se chlubil lodžii z rudého cedrového dřeva s rozetovými otvory, jimiž proudil neustálý pouštní vánek. Asadovu pozornost však upoutaly žlábkovité měděné ulity, chytače větru – *malkafy* – které obstarávaly větrání pro vnitřek vily.

„... přísahám ti, že koncem týdne ho budu mít omotaného kolem malíčku. Pak bude zpívat jako slavík.“

„Dej si na něho pozor,“ odpověděl nějaký hlas – mužský, ale s nádechem zženštilosti. Asi eunuch. „Nedávej mu důvod k podezření. Tohle není muž, se kterým si můžeš zahrávat...“

„Ale *je* to muž a muži jsou moje starost, ne tvoje. Znáám je lépe, než znají sami sebe. Muž se stará jen o dvě věci – o své mužství a své ego. Když pohladíš jedno nebo druhé, prokáže ti laskavost, ale když pohladíš oboje, není tajemství, které by nevyzradil, není důvěrný přítel, kterého by nezradil. Tenhle *Emír* není jiný. Upřímně řečeno nevím, z čeho pramení tvůj strach z něho. Zdá se být tak ... poddajný.“

Asad zaslechl, jak muž těžce polkl a vyprskl. „Poddajný?“ řekl, jakmile chytil dech. „Starý eunuch, který spravuje tvůj majetek, je poddajný, Safijo . Muž, který ti peče chléb, míchá tvoje parfémy nebo ti nosí pantofle, je poddajný. Ale *Emír* nože k tomu má daleko. U Alláha, je to zabíječ *džinů*! Říká se o něm, že překročil Střechem světa, aby studoval u slepého mistra z Kataje na tajemném Východě, že se naučil zabíjet pouhým dotekem.“

„Dotkl se mě a pořád jsem ještě naživu.“

„Protože si nepřál tvou smrt, ty bláznivá ženská! Slouží vládcí *al-Hasášíjje*...!“

Safija vydala hrubý zvuk. „*Al-Hasášíjja* je hnízdo lumpů.“

„To je pravda, ale přesto jsou nebezpeční. Jestli *Emír* nože zamýšlí zabít vezíra z Bagdádu, Safijo, potřebuji vědět kdy.“

„Proč tahle šaráda? Jestli chceš zachránit vezírův život, tak proč prostě nezabiješ toho takzvaného *Emíra* a hotovo? Nemáš odvahu, Husajne?“

Husajn. Asad se posměšně ušklíbl. Toho přece zná – jeden z vezírových mazlíčků, který sprádá tajemné plány a vydává se za lékaře z Karbalá. Ten eunuch a Safija jsou zřejmě velcí kamarádi. Tak teď dávají pozornosti té děvky smysl.

„Pokoušeli jsme se...!“

Asad vstal. Ruka mu sjela k jílci *salawaru*, tělem mu projel vztek, uvězněný v té starodávné čepeli. Už slyšel všechno, co potřeboval.

3

„Ten člověk je divný!“ řekl Husajn. Jeho uhlem podmalované oči se nepřestaly pohybovat. Na eunucha byl štíhlý, oholená, naolejovaná hlava se leskla jako koule ze slonoviny. Na prstech a kolem zápěstí se mu třpytilo zlato. Na prsou jeho černého a zlatého damaškového hábitu spočíval těžký přívěsek ve tvaru půlměsíce ze slitiny zlata a stříbra a z perleti. Husajn si pohrával se šňůrou ebenových korálek, přecházel po Safijině obývacím pokoji, nohy šustily po mramorových dlaždicích. „Jed, zrada, přepadení ze zálohy... všechno jsme zkusili a nevyšlo nám to. Jako kdyby znal naše úmysly lépe než my sami.“

Safija se položila na pohovku. Byla teď oblečená do burnusu z průsvitného šafránového plátna, hladila malou šedou kočku, ležící po jejím boku. „Dej mi lahvičku jedu,“ řekla jako mimochodem. „Dám mu jej dnes večer do vína.“

Na Husajnově čele se objevily vrásky. „Ty? Myslíš, že uspěješ tam, kde zklamali lepší muži?“

„Samozřejmě. Důvěřoval *Emír* těm ‚lepším mužům‘ nato-lik, aby v jejich přítomnosti spal, jedl nebo pil to, co připravili jejich sluhové? Natolik a ještě víc důvěřuje mně.“

Eunuch se zastavil. Ebenové kuličky ťukaly o sebe, jak se jimi probíral prsty ošetřenými pečlivou manikúrou. Podíval se na Safiju. „Zajímavé,“ řekl. „Dokážeš to?“

Oči kurtizány bodaly jako dýky, když pochopila, co chtěl svou otázkou naznačit. „Možná jsem žena, eunuchu, ale nepleť si mě s křehkými vysloužilými květinami z harému tvého pána. Ten tvůj obávaný *Emír* by nebyl prvním mužem, kterého jsem zabila, a nebude ani posledním.“

„Opravdu zajímavé,“ řekl Husajn a zamyšleně svažil obočí.

Safija dál hladila kočku po bříše, naslouchala jejímu hrdelnímu předení a ignorovala eunucha, když přešel ke klemutým dveřím obývacího pokoje. Za nimi byla kurtizánina ložnice, kadidla a parfémy jen stěží dokázaly zamaskovat pižmový pach sexu. Za chvíli pošle pro své dívky a přikáže jim, aby ložnici uklidily a připravily ji na Asadův návrat, aby ji vyzdobily rudým a žlutým hedvábím a svíčkami z karmínového loje. Dnes večer pozdraví toho hašášína, toho *Emíra*, nahá, s tělem lesknoucím se vonnými oleji. Safija se položila na záda a zavřela oči. Vychutnávala pocit vlhka a horka, který se jí rozhořel mezi stehny. *Až mě uspokojí, až se nasytím rozkoše, zemře.*

Slyšela, jak se Husajn obrátil. „Jestli to myslíš vážně, vydestiloval jsem už vhodnou směs, ale musí se smíchat s aromatictějším vínem, než jaké obvykle používáš, aby se zakryla její...“

Nějaký zvuk ho přerušil, tiché zašustění, jako když ostrá čepel nože řeže hedvábí. Pak ticho. Safija čekala, až bude eunuch pokračovat. Milosrdný Alláhu! S kulkami mu uřízli i dobré mravy. „Aby se zakrylo co? Její chuť?“ Posadila se právě v okamžiku, kdy Husajnovi sklouzla hlava z ramen. Vyvalila oči při pohledu na jasně viditelné bílé obratle a vytékající morek, na dva proudy krve, stříkající z přerušovaných tepen krku. Eunuchova hlava udeřila do mramorových dlaždic – měkký zvuk, jako když meloun spadne z okraje stolu. Tělo zůstalo ještě chvíli stát, dokonce udělalo krok směrem k ní, než se zhroutilo.

Safíja vykřikla, když se Asad vynořil ze stínu ložnice. Překročil eunuchovo šklubající se tělo, v očích měl vraždu, z čepel meče kapala stužka krve.

„Proč... proč jsi tady?“ Snažila se vstát, oči rozšířené hrůzou. Kočka vedle ní zasyčela a utekla z pohovky. „Proč...“

Asad se nezastavil, uchopil ji za hrdlo, doslova ji zvedl z pohovky a uhodil s ní o stěnu. Safíja znovu pronikavě vykřikla.

„Křič si, jak chceš. Umlčel jsem tvé otroky, a kdo mimo tyto zdi si všimne zvuků, vycházejících z domu děvky?“

Drápala ho do ruky. „P-proč to děláš? Byl... byl to můj lékař!“ Asad se naklonil blíž, jeho zjizvená tvář byla nemilosrdná. Špičkou *salawaru* se dotkl její tváře. Safíja se příkrčila, roztrásla se. „*Lá illáha illá lláhi*,“ zašeptala a zavřela oči.

Asad ignoroval její modlitbu. „Tvůj lékař byl pes, kterého jsem měl zabít už dávno. Tohle je den tvé smrti, Safíjo, ale můžeš si vybrat. Odpověz mi po pravdě, řekni mi všechno, co chci vědět, a tvá smrt bude rychlá a bezbolestná. Nebo lži dál a já ti slibuji, že se budeš svíjet v bolestech. Tak si vyber.“

Rychle otevřela oči. „Prosím, Asade. Já...“

„Vybírej.“ *Emír nože* jí přitiskl čepel k tváři, oči se mu blýskaly jako úlomky ojíňeného obsidiánu.

„Co... co chceš vědět?“

4

Safíja zemřela snadno, právě v okamžiku, kdy muezzin svolával k polední modlitbě. Asad stál nad jejím tělem, jehož krása nebyla porušena, až na úzkou ránu pod levým prsem, kde nůž utišil její srdce. Otřel sraženou krev z meče, použil na to kousek látky utržený z lemu jejího burnusu. Pak zastrčil meč do pochvy. Pohlédl ze Safie na eunuchovo bezhlavé tělo. Vezír má v Palmyře víc očí, než předpokládal. Nejméně tucet, a všechny jsou zaměřené na něho. Takové zuřivé od-

hodláni žít bylo neobvyklé u nepřátel *al-Hašášijje*, kteří se často uchýlovali jen k modlitbě a nechávali svůj osud v rukou Alláha.

Muž s vůlí žít dělal z Asadova úkolu výzvu. Budiž! Vyhoví tomu zatracenému bláznovi. Změní plán. Odjede do Bagdádu hned dnes, ne až koncem měsíce. Ale nejdřív – podíval se z jednoho těla na druhé.

Pro Asada nebylo zabíjení ničím cizím ani předtím, než se zavázal Tajemnému vládci z Alamútu. Naučil se tomu umění v tavicím kelímku Palestiny, kde bojoval proti francským útočníkům, kteří se zmocnili Jeruzaléma. Bratři z *al-Hašášijje* ho pak naučili zabíjet tiše, rychle a bez výčitek. Přesto však pocítil bodnutí smutku, když nesl Safijino tělo ven do zahrady, kde se připojí k Husajnovi a třem domácím otrokům na dně cisterny, která napájela fontánu. Přes svou zradu byla příjemnou společnicí. Ale příjemná nebo nepříjemná, vybrala si svou cestu.

Asad – *Emír* neřekl ani slovo, když poklekl a převalil ji přes cihlový okraj cisterny. Nepožehnal jí, když spadla do vody k ostatním, nepomodlil se, když vrátil dřevěný poklop na místo. Při trošce štěstí to bude trvat několik dní, než někdo objeví, kde jsou.

Asad se nezdržoval. Z vily kurtizány se vydal na jih, k nejstarší čtvrti města. Odpoledne přineslo do ulic Palmyry pocit zahálčivosti, muži všech profesí vyhledávali chladný nápoj a stín před strašným vedrem syrské pouště. Krámy byly zavřené, rolety stánků na bazaru stažené, muži odpočívali pod pruhovanými přístřešky, na dvorcích a v zahradách. Ženy se dusily horkem ve svých harémech.

Cíl cesty shlížel na zříceniny římského hipodromu. Nyní sloužil jako *karavanseráj* s oprýskanou fasádou, s okny s vyřezávaným mřížovím a klenutým vjezdem, téměř tři patra vysokým. Vousaté tváře se dívaly ze střechy, zatímco uvnitř mezkaři a poháněči velbloudů leželi ve stínu sloupových arkád, někteří popíjeli víno, jiní hráli kostky, další podřimovali. Jejich svěřenci, očekávající příchod zásilky datlového

vína, seděli uprostřed dvora pod skupinou palem, bučeli, hýkali a mávali ocasy ve snaze zahnat mouchy.

Nikdo ho nezastavil, když vešel otevřenými dveřmi a vystoupal po rozviklaných schodech do třetího poschodí. Strážci chodili po chodbách, občas se přes balustrádu podívali do dvora. Byli to muži s tvrdýma očima, s turbany ovázanými kolem helmic, pod pláští měli drátěné košile. Když kolem nich procházel zjizvený hašášín, drželi ruce pěkně daleko od jílců svých mečů.

„Fárúku,“ zavolal a prudce otevřel dveře do pokojů vůdce karavany. Jeho hlas se rozlehl krátkou vstupní halou, která se rozšiřovala do hostinského pokoje. Místnosti byly skromně vybavené: vybledlé podušky, nízký stolek s vodní dýmkou, příborník s olejovou lampou. Podlahu pokrývaly rákosové rohože, na nich ležely koberce z modrého hedvábí a béžové vlny, zaprášené a s otrhanými okraji. „Zatraceně! Fárúku!“

Záclonou z dřevěných korálků vstoupil muž. Byl to Peršan, vousy měl zastřížené do špičky, kulatý obličej prázdný a zamračený. Bílá čepička mu zakrývala holou hlavu. Vyšívaný kaftan nesl známky inkoustu a vína. Ohlédl se dozadu, než zasyčel na Asada. „Kde jsi k čertu byl?“

„Chránil jsem naše zájmy.“ Hašášín rychle vyprávěl, k čemu došlo v domě kurtizány. „Je to škoda, že jsem tu ženu musel zabít, ale útechou nám může být, že náš starý přítel Husajn nás už nebude obtěžovat. Moje plány se změnily, Fárúku. Potřebuji dobrého koně a dost zásob, abych se dostal až do Bagdádu.“

Fárúk byl stejně jako Asad služebníkem *al-Hašášijje*, i když ho Tajemný vládce nikdy nevyzval, aby někomu vzal život nebo aby přehnaně riskoval svůj vlastní. Jeho cena spočívala spíš v jeho relativní anonymitě.

Při svých cestách s karavanou mezi Palmyrou, Damaškem a Káhirou zajišťoval Fárúk spojení s Alamútem – od otevřených poselství po vzkazy psané básnickými kódy až po tajuplné věty, mumlané mezi cizinci. Byl zvyklý jednat s těmi, kdo mu informace přinášeli, ne s muži, kteří jich využívali.

Na čele se mu objevily starostlivé vrásky. „Počkej, počkej,“ řekl, když Asad začal přecházet po místnosti.

„Koně, Fárúku. Pošli některého z těch povalečů na dvoře...“

V odpoledním slunci se zalesklo zlato, když svraštělá ruka rozhrnula dřevěné korálky záclony. Asad to spatřil a okamžitě reagoval. Oči mu blýskaly jako vražedný oheň, chopil se jílce svého meče. Druhá ruka se sevřela v pěst, tvrdou jako železo. Fárúk nepostrádal odvahu. Zachytil Asadovu paži dřív, než čepel opustila pochvu.

„Alláh tě zatrat! Řekl jsem ti, abys počkal.“ Vůdce karavan pokynul hlavou k nově příchozímu. „Říkal, že tě zná už mnoho let.“

Asad s překvapením poznal muže, který vešel záclonou, muže, jehož úzká ramena tížily tři dvacítky a deset let. Stříbrné obočí, stejně řídké jako vousy, se svraštilo nad nosem do nesouhlasného V. „Kdybych byl tvůj nepřítel,“ řekl příchozí hlasem, který zněl jako skřípání pískovce na mramoru, „a mladší, probudil by ses v pekle, můj mladý *Emíre*.“

„Bohu budiž chvála, že nejsi můj nepřítel, Daúde ar-Rasúle. *As-salámu alejkum*.“ Asad se uklonil, půvabně se dotkl špičkami prstů pravé ruky srdce, rtů a čela.

„*Alejkum as-salám*,“ odpověděl starší muž s úsměvem. „A Bohu budiž chvála. Jsem rád, že tě zase vidím, Asade.“ Daúd ar-Rasúl, o hlavu menší než vysoký Asad, byl velitelem Alamútu a hlasem Tajemného vládce. Teď postoupil dopředu, objal svého chráněnce a políbil ho na obě tváře.

„Proč jsi tady, příteli?“ otázal se Asad. Slabý úsměv nedokázal zakrýt jeho znepokojení. „Měl bys být někde v chládku a klidu, a ne se smažit v tomto Bohem zapomenutém kotli. Fárúku, přines našemu hostu něco studeného k pití.“

Daúd zvedl ruku. Zlato se opět zablýsklo na jeho ukazováčku – pečetní prsten, starobylý a masivní, jako pečeť měl stylizovaného orla, vyřezaného v lazuritu. „Dobrý Fárúk se už ukázal být vynikajícím hostitelem. Ty a já si musíme pro-

mluvit o záležitostech velké důležitosti, můj mladý *Emíre*. Fárúku, židli, prosím, a pak nám popřej několik okamžiků.“

Vůdce karavany přikývl, přinesl z vnitřního pokoje židli s vysokým opěradlem a potom spěšně vyšel ze dveří, zanechávaje oba muže o samotě v hostinském pokoji. Daúd se posadil, přihladil si šedivý chalát a vestu se zlatými knoflíky. Asad vytáhl *salawar* ze šerpy a posadil se na podušku u Daúdových nohou, zbraň měl položenou na kolenou. Stařec se zamračil na čepel, na její lascivní jílec. „Pořád ještě nosíš tu ohavnost? Dej mi to z očí.“ Udělal znamení rohů, aby zahnal zlo.

„Jak si přeješ.“ Asad odložil *salawar* za sebe a přikryl jej volnou poduškou.

„Kdybys měl rozum, hodil bys tu věc do moře a nosil bys poctivou čepel. Zním v Mosulu kováře, který by dokázal přetavit šavli tvého otce. To byla nádherná zbraň.“

Ted' bylo na Asadovi, aby se zamračil. „Copak se děje, Daúde? Necestoval jsi přece tak daleko, abys mi poradil, jaké nástroje si mám vybrat.“

„Ne, to opravdu ne, i když by bylo od tebe moudré, abys mi naslouchal.“ Stařec naklonil hlavu na stranu. „Ty jsi Egypt'an, vid'?“

„Svým způsobem,“ odpověděl Asad a zamračil se ještě víc. „Narodil jsem se v Káhiře, i když jsem nespatriil nilské břehy již dvacítku let – ale to víš, můj příteli, a taky víš proč.“

Alamútský vůdce přikývl a pohládl si vous, jako kdyby si vzpomínal na kousky dávno zapomenuté pohádky. „Věk ničí víc než mužovy svaly a kosti... pustoší i jeho paměť. Přeji ti dlouhý život, abys to pochopil.“ Daúd zmlkl. Srdce dvanáctkrát zatepalo, než se znovu pohnul. „Byl jsem chlapec, když Ibn as-Sabbáh – mír s ním – vystoupil na nebesa, a žil jsem dost dlouho, abych viděl, jak se čtyři potomci jeho vznešeného rodu ujímají pláště Tajemného vládce. Všichni měli své chyby, ale promíjeli jsme jim to, protože to byli potomci Ibn as-Sabbáha. Ani náš nový pán není jiný.“

„Vládne Alamútu méně nežrok,“ poznamenal Asad. „Jakých chyb se mohl za tak krátkou dobu dopustit?“

„Jenom jedné – a ta je mimo jeho kontrolu – je mladý. Náš nový pán je velmi mladý, Asade. Je mladý a překypuje sny a ideály, neposkvrněnými zklamáním a neoslabenými věkem. Mohli bychom mu dávat vinu za chlapeckou bujnost, ale pořád ještě je potomkem Ibn as-Sabbáha – pokoj jeho jménu –, vystupuje jako mazaný diplomat a krutý velitel. Pyšní se tím, že pozná sílu jakéhokoli muže. Tam, kde se jeho otec na tebe podíval a viděl jen zbraň, on tvrdí, že vidí ještě něco víc. Schopného muže, muže, kterému může svěřit choulostivý úkol.“

„Nebyl mi již uložen úkol, abych navštívil jeho hněvem toho psa, bagdáského vezíra?“

Daúdova ústa se zkřivila v grimase značící znechucení. „Náš nepřítel v Bagdádu si zaslouží pomalou smrt, ale naneštěstí mu byl teď trest odložen. Tvé plány se opravdu změnilly, Asade. Tajemný vládce si přeje, abys šel do Káhiry.“

„Do Káhiry? K čertu proč?“

Starší muž pozvedl obočí. „Nezapomínej se, *Emíre*. Nezapomínej, kdo jsi a komu sloužíš.“

Asad se podíval stranou. Stiskl čelisti, aby potlačil vztek. „Já... promluvil jsem bez přemýšlení. Právem mě napomínáš. Ale otázka zůstává, Daúde. Proč chce náš pán, abych cestoval do Káhiry, a proč teď?“

„Chce navázat spojenectví. Věděl jsi,“ začal Daúd, „že Fátimovec, káhirský kalif, a Tajemný vládce jsou stejně staří? Moji zvědové mi řekli, že kalif dosáhl plnoletosti rok před naším pánem. Takže kdyby nebylo rozkolu z doby Ibn as-Sabbáha – pokoj jeho jménu –, mohli být ti dva mladí lvi dnes spojenci. Možná dokonce i bratři. Umíš si představit, Asade, jakou moc bychom měli, kdyby Alamút a Káhira vystupovaly společně? Mohli bychom svrhnout sunnitského kalifa v Bagdádu, zahnat Turky zpátky za Černé moře a dobýt Jeruzalém z rukou nevěřících.“ Starý muž se podíval na své vrásčité ruce, točil pečetním prstenem a upřeně se díval

na rytý kámen. „A tak by tomu bylo, nebýt desítky let trvajícího sporu o následnictví. Naši nepřátelé se spojují, zatímco my si libujeme v nejednotě. Náš pán je alespoň svobodný. Káhirského kalifa lid jeho města miluje, ale přesto zůstává jen o něco víc než zajatcem ve svém vlastním paláci, jak mi říkají mí zvědové. Přespříliš ctižádostiví muži ho nechávají naživu jako loutku.“

„A čeho dosáhnu svou přítomností?“ zavrčel Asad. „Víš stejně dobře jako já, že kdyby ten mladý kalif byl mocný muž, mohl bych mu snad pomoci v získání práv tím, že bych prolil krev jeho žalávníků. Ale je mnohem pravděpodobnější, že je stejný ubožák jako jeho předkové. Žádná diplomacie ani krveprolití z mé strany nedodá tomu muži odvahu potřebnou k vládnutí. Tohle je ztracený případ, Daúde. Náš pán to jistě také musí vidět.“

Daúd se naklonil dopředu. „Jak jsem říkal, Asade. Je mladý a mladí často vidí věci, které staří nevidí – nebo vidět nechtějí. On nevěří na ztracené případy nebo zbytečné pochůzky, ale věří v tebe, příteli. Věř v *Emíra nože*. Jdi do Káhiry jako vyslanec Alamútu. Užij své vynikající umění na posílení kalifovy pozice a odstraň ty, kdo by mu mohli ublížit. Ale – a to je velice důležité, Asade – kalif musí vědět, kdo mu pomáhá. Jeho nepřátelé – jeho nepřátelé ať se domýšlejí. Rozsévej mezi nimi strach, ale přesvědč kalifa o tom, že Alamút je připraven zapomenout na naše dlouhé neshody, překlenout propast, která nás dělí.“

„A co když kalif nebude chtít s Alamútem jednat?“

Daúd pokrčil rameny. „Co si přeje, je bezvýznamné. Kalif Rašíd al-Hasan Lidínalláh a Tajemný vládce se smíří. Záleží na tom jeho přežití – a naše také.“

Asad nic neřekl. Prsty si bubnoval na stehno. Přes rok nedělal nic jiného, než připravoval smrt bagdáského vezíra – nepřítele *al-Hašášíjje*, který naléhal na své spojence, aby vyhlásili *džihád* proti Alamútu. Již dvacítká *fedajínů*, Věrných, zemřela při útocích na vezírův život, každý zmařený pokus odhalil další skrytou obranu paláce. Asad využil obětí

fedajínů a utkal past jemnou jako pavučina a stejně jedovatou. A k čemu? Aby jeho plány zničil idealismus mladého muže? Asad si povzdechl. *Přesně tak.*

Přes své rozčarování pátral hašášín v paměti po vzpomínkách na Káhiru – na město, které neviděl už dvacet dva let –, na její panorama, vůně, na kadenci rodné řeči, na zvuky myriády bazarů.

„Tak co, můj mladý *Emíre*?“

Asad zvedl oči. „Ti zvědové, o kterých ses zmínil,“ řekl. „Myslím, že je budu potřebovat. Pošli i Fárúka. Bude si zřejmě donekonečna stěžovat, ale je to dobrý muž a zná Káhiru. A zlato, dost zlata na otvírání dveří a rozvázání jazyků.“

„Budeš mít všechno, co chceš.“

„Nebude to snadná cesta. Musím se připravit a vyrazit co nejdříve. Možná už zítra, nejpozději koncem týdne.“ Asad sebral svůj meč a vstal. „Jsi jako můj otec, Daúde ar-Rasúle, a tak tě prosím, aby sis uvědomil, jak těžké břímě jsi vložil na má bedra.“

Daúd se na něho podíval. Oči mu zářily starým ohněm. „Těžké? Co jeden člověk považuje za nemožné, vidí jiný jen jako výzvu. Kterým z nich jsi, můj synu?“

„Zeptej se mě znovu, až se vrátím.“

Druhá súra: Do města stanů

1

Za zavřenými dveřmi se ozval rachot, kovový zvuk, jako kdyby někdo upustil těžkou čepel. Al-Hadždž polekaně zvedl hlavu od svého zaneřádného pracovního stolu, světlo dvou olejových lamp se zalesklo v jeho přivřených očích. Naklonil hlavu nalevo a zaposlouchal se...

Zase. Tentokrát slaběji, méně ostře – škrábání kovu o dřevo.

Al-Hadždžimu se naježily vlasy na krku, když se prohrabával zmatkem knih, svitků a volných útržků papíru, jimiž byl stůl posetý. Hledal zakřivenou dýku. Našel ji a vytáhl čepel z pochvy z obnošené kůže. „Kdo je tam?“ zařval.

Žádná odpověď.

Al-Hadždž vstal ze židle, přešel setmělou pracovnu, podíval se na každou skříň, na každou polici, na každé okenicemi zabezpečené okno, jako kdyby se tam mohl skrývat vrah. Tlusté tkané koberce tlumily jeho kroky. Došel ke dveřím, odstrčil železnou petlici a prudce otevřel. „Kdo je tam?“

Na chodbě před bytem al-Hadždže – ve čtvrtém poschodí karavanseráje, patřícího sdružení obchodníků s hedvábím a látkami – se na leštěné podlaze z tvrdého dřeva krčil arménský otrok v dlouhé bílé košili. Z chodby s vyřezávaným dřevěným mřížovím byl výhled na vnitřní zahradu, kde

noční lampy z pozlacené mědi uprostřed listů vydávaly tlumené světlo. Chladný vánek, provoněný Nilem, šustil mezi korunami datlových palem, jejichž stíny se pohybovaly jako v tanci.

Když se al-Hadžďž náhle objevil s nožem v ruce, arménský chlapec hlasitě vyjekl a padl na podlahu chodby. U jeho lokte ležel rytý stříbrný tác, vykládaný smaltem, blízko jeho ruky se válela podobně zdobená číše a převržená miska datlí. Z louže rozlité šťávy z granátových jablek stoupala sladká vůně. Al-Hadžďž se zamračil, cítil se jako blázen, když poznal zřejmý zdroj toho hluku.

„Proč se tady schováváš, chlapče? Co tu k čertu děláš?“

Otrok – dvanáctiletý eunuch, čerstvě vykastrovaný – zvedl oči, na dlouhých řasách se mu zaleskly slzy. „Pán říct – přinést vám občerstvení,“ řekl sotva srozumitelnou arabštinou. „T-tác uklouznout...“

Al-Hadžďž překročil práh a nahlédl do chodby. Chlapcův pán Ibn Zajd bydlel v patře nad ním. Byl to upovídaný různolící člověk, obchodník s hedvábím z daleké Kataje, podezřívavý jako málokdo. Největší Ibn Zajdovou starostí bylo to, jak jeho soused přišel ke svému bohatství – nemohl pochopit, jak si prodavač tretek a levných šperků, který se důvěrně stýká se žebráky u rozpadlé mešity, může dovolit bydlet pod stejnou střechou jako on, zámožný kupec. Al-Hadžďž si povzdechl a podíval se na otroka. Byl bledý strachem, ale byl to pohledný mladík. Na svůj věk byl vysoký, měl plné rty, tmavé oči zdůrazněné uhlím. Byl pochoutkou, stejně jako občerstvení, které nesl.

Al-Hadžďž neměl žádné vlastní sluhy, žádné otroky, které by případný nepřítel mohl donutit, aby zradili jeho tajemství. Tady, podruhé během půl roku, mu Ibn Zajd, kterého Alláh neobdařil důmyslností, jednoho nabízel, otroka, jehož lze snadno ovlivnit. Al-Hadžďž si dobře vzpomínal na obchodníkův první pokus. Na pohlednou hidskou dívku z malabarského pobřeží, pružnou jako tanečnice, hedvábné copy navoněné skořicí a růžovou vodou. Bylo mu zatěžko odmít-

nout onen *dar*, ale odmítl jej - ze vzteku ji ten starý blázen prodal syrskému majiteli nevěstince, který nabízel služby zvrhlíkům. Pomyslel si, že chlapce nečeká jiný osud, protože Ibn Zajd nebyl člověk zvyklý na neúspěch. V záchvatu zlosti přivřel al-Hadžďž oči.

Klekl si, sebral tác a číši a položil je dovnitř spolu s nožem. Otrok sebral datle a narovnal je zpátky na misku. Starší muž mrkl, úsměv zjemnil tvrdé linie jeho obličeje. „Vezmu si to. Jdi zpátky ke svému pánovi a poděkuj mu za jeho pohostinnost. Řekni mu, že takové laskavosti dělají život v této budově příjemným. Rozumíš?“ Chlapec váhavě přikývl. Al-Hadžďž vstal. „Dobře. Ta poslední věta je nejdůležitější. Řekni mu, že s boží pomocí mu to oplatím. A teď běž.“ Al-Hadžďž zašel zpátky do svého bytu, zabouchl dveře a zastrčil závoru.

Když byl al-Hadžďž zase sám, vztek ho přešel. Opřel se o veřeje s arabeskami a potřásl hlavou. *S tím starým bláznem si to bude muset brzy vyřídit, než z toho vzniknou řeči na káhirských bazarech.* Protože v tomto případě byla Ibn Zajdova podezření odůvodněná. Al-Hadžďž nebylo jeho skutečné jméno, ani jeho stříbro nepocházelo z obchodu s tretkami ve středu města – i když tím trávil většinu svých dní. Ne, muž známý jako al-Hadžďž obchodoval s mnohem cennějším zbožím – s informacemi, s tajemstvími.

Bylo mu Ibn Zajda trochu líto. Ti, jejichž věci al-Hadžďž sloužil, nesnášeli vměšování do svých záležitostí. Jeho zaměstnavatelé, proslavení svou trpělivostí a lstivostí, vedli teroristickou válku proti utlačovatelům – muslimům, nazarénům nebo židům. Byli to mistři převleku, kteří se dokázali skrývat mezi svými nepřáteli celé měsíce, bylo-li třeba, pozorovali a čekali na nejlepší čas k úderu. Měli mnoho jmen – tolik jmen, kolik je hvězd na nebi –, ale jejich nejmocnější název, který vzbuzoval strach v sultánech i otrocích, byl *al-Hašášíjja*, hašášínové, slavná sekta, jejíž princové vládli z nezdolných výšin Alamútu.

Stejně jako vztek přešla al-Hadžďže i lítost. Upustil misku na koberec vedle tácu a vrátil se k pracovnímu stolu. Nástroje

jeho řemesla byly rozprostřené na starém, odřené mýkém stole: doporučující dopisy, úvěrové listiny, osobní dopisy, inventární seznamy, účetní knihy s výdaji a peněžními částkami, pečetní vosk a pečetítka, prázdné listy jemného samarkandského papíru a počítadlo. Nebyly to jen pouhé rekvizity, některé položky obsahovaly vzkazy – někdy jen klepy, jindy dlouhé číselné šifry. Ibn Zajdův rozsudek smrti bude cestovat po městě stejným způsobem, jako dopis kolegovi, který nařiká nad ztrátami v obchodě s hedvábím, po němž budou následovat sloupce čísel, které, přiložené k odpovídajícím arabským písmenům, vytvoří jméno toho starého muže.

„Malicherný zločin,“ řekne zarmouceně Ibn Zajdovým synům. *At' Alláh ochraňuje blázny před jejich vlastní zvědavostí.* Al-Hadždž se znovu posadil. Vybral si čtverec těžkého papíru, vzal do ruky pero a namočil je do starobylého kalamáře z egyptského alabastru. Začal psát, ale dva zvuky ho vyrušily ze soustředění. Ani jeden nevěstil nic dobrého v tichu pracovny – zavržení dřevěné okenice a tiché zasyčení ocele po kůži. Zamračil se, natáhl ruku po noži, ale našel jenom prázdnou pochvu. *U Alláha, nechal jsem ho ležet u dveří!* Al-Hadždž se otočil...

... a spatřil smrtelné zjevení. Vysokou postavu, hubenou jako řemínek biče, oblečenou od hlavy k patě v černém. kolem něho se rozestupovaly stíny a vířily jako pekelný plášť. Byly vidět pouze oči, bledé a fanatické. Zjevení se s oslepující rychlostí přiblížilo k al-Hadždžimu, jeho pohyby byly dravé a ladné, v ruce se mu leskla ocel.

Ochromený al-Hadždž se s hrůzou díval, jak se čepel přibližuje. Okenice má vždycky zavřené, bydlí ve čtvrtém poschodí... u Proroka, kdo by se odvážil? „Kdo...?“

A pak bolest. Žhavá bolest. Vykvetla mu v hrudi, vyrazila mu dech z plic a připravila ho o řeč. Al-Hadždž nemohl křičet, nemohl nadávat, nemohl volat boha o pomoc. Mohl se jen svíjet proti špici studeného ohně, která jej pevně držela v židli.

Oči toho zjevení – *oči smrti* – ho probodávaly jako oštěpy bledého ohně, dívaly se skrz něho s nezakrytým pohrdáním. Přízrak se naklonil, hlavu měl jen několik centimetrů od al-Hadždžiho ucha, a zašeptal. „Ten hoch nečekaně odvedl tvou pozornost. Měl bych mu poděkovat. Rychle, příteli. Víme, že nejsi v Káhiře sám. Řekni nám, jaká slova vylákají tvé přátele z úkrytu?“ Jeho přízvuk prozrazoval syrský původ. *Syřan...*

Al-Hadždž se v agonii podíval na dlouhý nůž, vyčnívající z jeho hrudi, začernalá čepel se leskla krví. Měl francký tvar, s jednoduchým bronzovým jílcem ve tvaru kříže a rukojetí z potem poskvrněné kůže. Chtěl jej vytrhnout z rány a mrštit jím do obličeje toho pancharta, ale paže měl nehybné jako z olova.

„Rychle, příteli, řekni mi ta slova,“ šeptal vetřelec, hlas měl jemný jako hedvábí.

Hedvábí. Al-Hadždž zamrkal, ucítil v ústech krev. Zachvěl se, tělem mu stoupal chlad, bolest v prsou a zádech bodala. *S boží pomocí mu to oplatím.* „Z...zeptej se toho... starého muže... n...nahore.“

Vetřelec se narovnal, přivřel oči. Sevřel prsty kolem rukojeti nože, druhou ruku těžce položil al-Hadždžimu na rameno. „To nevádí. Najdeme je, stejně jako jsme našli tebe, příteli. Mrtví nemají tajemství.“ Kosti zaskřípaly, když vetřelec vytrhl čepel z al-Hadždžovy páteře, otočil ji a vrazil mu špičku do srdce.

Muž, který se nazýval al-Hadždž, ztuhl a otevřel ústa v tičném výkřiku...

2

Karavanní cesta přetínala Sinaj jako prašná jizva. Když opustila přístav Akabu u Rudého moře, pokračovala po starých beduínských stezkách od studně ke studni, vinula se podél

roklí Vádí al-Ariš, kde v korytech dávno vyschlých řek rostlo trnité křoví. U Suez, pod zamračenou horou Džebel Ataga, procházela cesta kolem rozbitého obelisku, který označoval východní hranici Fátimovského egyptského kalifátu.

Asad přitáhl koni otěže a počkal, až ho Fárúk dohoní. Perské obchodní zájmy ho často vedly do Káhiry stejnou cestou, takže měl známé po celé trase – muže, kteří naslouchali každodenním novinkám a pamatovali si ty, o nichž věděli, že by ho mohly zajímat. Oplácel jim stejným způsobem, méně často pak dárky vzácných mastí, jemných látek nebo stříbrnými mincemi. Nikdy ho nepodezřívali z ničeho jiného, než že je člověk, který má rád drby a rád si popovídá.

Cesta ze Suez byla přeplněná cestujícími, byl to babylon obchodníků, řemeslníků a poutníků. Tři různé karavany – jedna ze svaté Mekky, jedna z Damašku naložená kadidlem a třetí z Mosulu s koberci a bronzovými výrobky – se spojily do zmatené masy mužů, koní a velbloudů. Stovky nohou a kopyt vířily vápencový prach, který se odmítal rozplynout. Prach tuhl mužům ve vlasech i vousech, maskoval jejich obličej, až všichni vypadali jako kavalkáda vřeštících duchů na cestě do pekla.

Asadova kaštanová klisna zařehkala, kulhala na levou přední nohu. Sesedl a pohládl zvíře po krku, zašeptal, aby je uklidnil. Poklekl a zvedl klisně nohu, aby si prohlédl kopyto. Kysele se ušklíbl. Odštěpek kamene se zarazil do citlivé střelky kopyta, posunula se i podkova. Opatrně vypáčil kámen a odhodil jej stranou. Uvolněná podkova bude muset počkat.

Asad se narovnal, když k němu přicválal Fárúk na valachovi s bíle prokvetlou srstí. Byli už měsíc pryč z Palmyry a Peršan vypadal zdravěji, než ho Asad kdy viděl. Měl na sobě bílé kalhoty a přepásaný kaftan pod pláštěm z jemně tkané modré bavlny. Turban měl také modrý, se záhybem pod bradu na ochranu nosu a úst před vířícím pískem. Z hrušky sedla mu visel *scimitar*, turecká šavle se zakřivenou, na konci rozšířenou čepelí. „Potíže?“

„Musím ji zase nechat překovat, tentokrát od podkováře, který zná své řemeslo. U Alláha, ten člověk, který jí nasadil tuhle podkovu, byl vesnický pitomec.“ Asad oklepal ze svého chalátu vrstvu písku a zaschlého potu, zatahal za šerpu. Položil ruku na jílec svého *salawaru*. „Co říkal tvůj člověk v Suezú?“

„Nic dobrého,“ odpověděl Peršan. „Už přes měsíc nedostal z Káhiry žádnou zprávu, ústní ani písemnou. Říkal, že je to divné.“

„Možná nemají co hlásit. A jaké máš zprávy od ostatních cestujících?“

„Kromě zázraků a proroctví?“ Fárúk pokrčil rameny. „Jen stále stejné povídačky o moru a válce. Beduíni tvrdí, že viděli okřídlené džiny, kteří jako velcí supové kroužili kolem Džebel al-Fara'ún, Faraonovy hory. Jiní slyšeli hlas Otce hrůzy, jak mluví v hádankách zpod písků v Gíze. *Bismilláh!* Kde je pravda? Někteří říkají, že se súdánští žoldnéři vzbouřili proti vezírovi a teď okupují přístav Fustát. Jiní tvrdí, že turečtí vojáci zapálili tu čtvrt', že hořela šedesát dva dny, než milosrdný Alláh udusil plameny písečnou bouří.“

„Možná je pravda někde uprostřed,“ řekl Asad. Podíval se zpátky na cestu, kterou přišli, mžoural prachem, aby zahlédl vedrem zpustošenou krajinu, přes niž se plahočili. „Jak daleko je do Káhiry?“

„*Inšalláh*, tři nebo čtyři dny, až se zbavíme téhle hordy.“ Ukázal hlavou na smíchané karavany. „Ale týden i víc, jestli se zvedne *chamsín*, horký jižní vítr.“

„*Chamsín!*“ odplivl si Asad. Ty větry vznikají v pustinách Sahary každé jaro, narušují chladný severní větřík a deptají údolí Nilu pískem, vedrem a šílenstvím. „Tak jed'me, jako kdyby nás pronásledoval sám *šajtán*, a modleme se, aby naše štěstí vydrželo.“

„Ať se modlíme nebo ne, je to jedno,“ pokrčil Fárúk rameny. „Bůh nenaslouchá. Kdyby naslouchal, seděl bych ve stinné zahradě, kouřil dýmku, vedle sebe bych měl chladný